

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 240/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť K. M., L., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody I., zastúpeného advokátom Mgr. M. P., P., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva zaručeného v čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, 3 písm. d) a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 2 T/236/2010-207 zo 16. novembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 To/145/2010-247 z 27. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. decembra 2011 doručená (na poštovú prepravu podaná 13. decembra 2011) sťažnosť K. M., L., t. č.

v Ústave na výkon trestu odňatia slobody I. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva zaručeného v čl. 49 ústavy, ako aj práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1, 3 písm. d) a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T/236/2010-207 zo 16. novembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 To/145/2010-247 z 27. januára 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako obžalovaný bol rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T/236/2010-207 zo 16. novembra 2010 uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa ustanovenia § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase spáchania skutku (ďalej len „Trestný zákon“) na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti rozsudku, za ktorý mu bol okrem iného uložený aj nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu, čo sa týka výroku o vine, a tým aj proti výroku o treste riadne a včas odvolanie, ktorým okrem iného namietal najmä nesprávne určenú hodnotu u neho zaistenej drogy, resp. spôsob zistenia jej ceny. Sťažovateľ vytýkal okresnému súdu, že zistenie hodnoty drogy spôsobom vynásobenia počtu obvykle jednorazových dávok, ktoré by sa podľa odhadu Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru (ďalej len „KEÚ“) z celkového u neho zaisteného množstva drogy dali vyrobiť, a ceny určenej Národnou protidrogovou jednotkou (ďalej len „NPJ“) tiež odhadom za takúto obvykle jednorazovú dávku danej drogy na čiernom trhu v mieste a čase spáchania skutku je nesprávne. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 22/2010 podľa jeho tvrdenia v obdobnej právnej veci, v zmysle záverov ktorého znalecké štandardy KEÚ predstavujú len určitú hypotetickú rovinu, ktorá je výrazne rozporná s nárokmi a objektívnymi potrebami

konzumentov psychotropných a omamných látok. Podľa názoru sťažovateľa hodnota drogy by mala byť vyjadrením ceny celkového u neho zaisteného množstva ako celku na čiernom trhu s ohľadom iba na jeho druh a hmotnosť (bez zisťovania počtu obvykle jednorazových dávok, ktoré by bolo možné z celkového zaisteného množstva vyrobiť, pozn.). Sťažovateľ zdôraznil, že on sám si nikdy nebol vedomý toho, aký počet obvykle jednorazových dávok by sa dalo vyrobiť z celkového u neho zaisteného množstva drogy, ako ani toho, aká je cena takejto jednej obvykle jednorazovej dávky. V nadväznosti na tieto námietky sťažovateľ tiež napádal aj nesprávnu právnu kvalifikáciu skutkov, ktorých spáchanie sa mu kládlo za vinu, ako zločinu obzvlášť závažného podľa § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, teda spáchaného vo väčšom rozsahu.

Krajský súd o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 2 T/236/2010-207 zo 16. novembra 2010 rozhodol uznesením č. k. 23 To/145/2010-247 z 27. januára 2011 tak, že odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Následne sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu č. k. 23 To/145/2010-247 z 27. januára 2011 mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, ktorým namietal dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 písm. i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „Trestný poriadok“), a teda že rozhodnutie krajského súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorého naplnenie odôvodnil rovnakými námietkami, akými odôvodňuje aj túto sťažnosť (pozri ďalej).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol o dovolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu č. k. 23 To 145/2010-247 z 27. januára 2011 uznesením sp. zn. 1 Tdo 30/2011 z 31. augusta 2011 tak, že toto dovolanie ako zrejme nedôvodné odmietol.

Sťažovateľ namietané porušenie ním označených práv zaručených ústavou a dohovorom odôvodňuje v podstate rovnakými námietkami, akými odôvodňoval svoje odvolanie a následne aj dovolanie, pričom v sťažnosti okrem iného uviedol:

„... Krajský súd sa nestotožnil s dôvodmi môjho odvolania a zamietol moje odvolanie ako nedôvodné z dôvodu, že predpokladal, že som mal v úmysle drogy distribuovať v malých dávkach jednotlivo a preto nepokladal za správne hodnotiť množstvo látky u mňa nájdenej ako celok za hodnotu nižšiu.

Krajský súd v Trenčíne pripustil ako dôkaz doplnený znalecký posudok RNDr. Mgr. V. K., kde bolo množstvo 46,054 g kryštalickej látky s obsahom metamfetamínu ako celku ohodnotenú na sumu 2 302,70 až 3 684,30 EUR, avšak s týmto sa žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal. Rozhodne nemôžem súhlasiť s tou skutočnosťou, že ak by toto množstvo bolo nájdené u mňa v celku, t. j. v nejakom igelitovom vrecku bolo by možné v zmysle teoretickej roviny uvažovať v zmysle návrhu obhajoby t. j. vychádzať z hodnoty množstva látky, ako celku. To, že bolo u mňa nájdených celkom 15 dielčích dávok ešte neznamená, že som ich jednoznačne predával a distribuoval ďalším osobám. Ja som síce vo svojej výpovedi priznal, že som ich dával kamarátom, ktorí mi platili len náklady s tým spojené, avšak prevažná väčšina tejto drogy vždy bola pre moju osobnú spotrebu.

... Okresný súd Považská Bystrica ani Krajský súd Trenčín sa vôbec nevysporiadal s argumentami, ktoré som uviedol nielen na pojednávaní, ale aj vo svojom odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu, a ktoré vyplývajú zo znaleckého posudku RNDr. V. K. a teda, že množstvo omamných látok, ktoré sa u mňa našli, by bolo možné predať v stredoslovenskom kraji za hodnotu pohybujúcu sa od 2 302,70 Eur, to znamená, že v zmysle § 125 Tr. zák. spadá táto suma do škody malej a z toho dôvodu súd porušil moje základné práva, keď použil pre moje odsúdenie § 172 ods. 2 písm. e) Tr. zák., keďže je zrejmé, že som svojim konaním naplnil skutkovú podstatu tohto trestného činu len v odseku 1. ...

Okresný ani krajský súd nedostatočne skutkovo odôvodnili svoje rozhodnutie a nevysporiadali sa s mojimi námietkami uvedenými na pojednávaniach a v odvolaní, nezaujali k nim žiadny právny názor odôvodňujúci ich rozhodnutie.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy SR a podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), podľa čl. 6 ods. 1, 3 písm. d) a podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd právo na slobodu a bezpečnosť, právo na spravodlivé súdne konanie a právo na uloženie trestu výlučne na základe zákona bolo Uznesením

Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 To/145/2010-247 zo dňa 27. 1. 2011 a rozsudok Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 2 T/236/2010 zo dňa 16. 11. 2011 porušené.

Ústavný súd uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 To/145/2010-247 zo dňa 27. 1. 2011 a rozsudok Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 2 T/236/2010 zo dňa 16. 11. 2011 zrušuje a vracia vec Okresnému súdu Považská Bystrica na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie označených základných práv a práv zaručených ústavou a dohovorom rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T/236/2010-207 zo 16. novembra 2010 a tiež uznesením krajského súdu č. k. 23 To/145/2010-247 z 27. januára 2011, k porušeniu ktorých malo dôjsť v dôsledku toho, že podľa sťažovateľa sa označené všeobecné súdy nevysporiadali s jeho námietkou týkajúcou sa spôsobu určenia

ceny u neho zaistenej drogy. Podľa sťažovateľa by sa hodnota zaistenej drogy mala správne určiť cenou celkového zaisteného množstva drogy ako celku na čiernom trhu v čase a mieste spáchania skutku s prihliadnutím iba na jeho hmotnosť (váhu) a druh a nie vynásobením odhadom KEÚ určeného počtu obvykle jednorazových dávok, ktoré by sa dali vyrobiť zo zaisteného množstva drogy, a tiež odhadom NPJ určenou cenou za takúto dávku na čiernom trhu. Uvedené najmä vzhľadom na záver vyjadrený v doplnení znaleckého posudku RNDr. Mgr. V. K., znalkyne z odboru zdravotníctva a farmácie, predloženého sťažovateľom až na verejnom zasadnutí krajského súdu o jeho odvolaní, podľa ktorého celkové množstvo u sťažovateľa zaistenej drogy (46,054 g kryštalickej látky s obsahom metamfetamínu) ako celku bolo minimálne ohodnotené sumou 2 302,70 €, malo podľa sťažovateľa v končenom dôsledku za následok aj nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku spočívajúcu v aplikácii kvalifikovanej skutkovej podstaty na jeho prípad uvedenej v § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, pretože podľa sťažovateľa pri cene zaistenej drogy v sume 2 302,70 € by bolo potrebné na daný prípad aplikovať základnú skutkovú podstatu s podstatne nižšou trestnou sadzbou.

1. K napadnutému rozhodnutiu okresného súdu

Pokiaľ ide o namietaný rozsudok okresného súdu č. k. 2 T/236/2010-207 zo 16. novembra 2010, ústavný súd podotýka, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, neposkytuje iný všeobecný súd na základe

sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že označený rozsudok okresného súdu bol na základe využitia riadneho opravného prostriedku (odvolania) sťažovateľom preskúmaný krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 23 To 145/2010, a to z hľadiska námietok, ktorými je odôvodňovaná aj táto sťažnosť. Na základe sťažovateľom podaného odvolania sa tak krajský súd v rozsahu svojho preskúmavacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel v podstate vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ proti rozhodnutiu krajského súdu uvádza v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k okresnému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K napadnutému rozhodnutiu krajského súdu

Pokiaľ ide o sťažovateľom napádané uznesenie krajského súdu č. k. 23 To 145/2010-247 z 27. januára 2011, odvolávajúc sa na svoju judikatúru, podľa ktorej v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) sa ústavná sťažnosť proti druhostupňovému rozhodnutiu považuje za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní (ktorým však bolo dovolanie odmietnuté z procesných dôvodov, a preto nedošlo k vecnému preskúmaniu dovolaním napadnutého rozhodnutia, pozn.) a lehota na podanie sťažnosti proti dovolaním napadnutému druhostupňovému rozhodnutiu sa tak považuje za zachovanú (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 358/09), ústavný súd aj v tomto prípade vzhľadom na to, že najvyšší súd dovolanie sťažovateľa proti označenému rozhodnutiu krajského súdu bez preskúmania veci odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, považuje sťažnosť sťažovateľa proti právoplatnému uzneseniu krajského súdu za riadne a včas podanú.

Ústavný súd tiež konštatuje, že pokiaľ sťažovateľ namieta nedostatočné zistenie skutkového stavu všeobecnými súdmi, ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Krajský súd v napádanom uznesení č. k. 23 To 145/2010-247 z 27. januára 2011 svoje závery odôvodnil takto:

«... Pokiaľ sa týka skutkového stavu, tento mal súd prvého stupňa správne zistený a preukázaný, pričom k množstvu nájdenej látky s obsahom metamfetamínu, ako aj k ďalším zaisteným komponentom sa obžalovaný v celom rozsahu doznal a v tomto smere nič nenamietal. V trestnom spise sa nachádza dostatok dôkazov, na základe ktorých došlo k dôslednému zadokumentovaniu postupu orgánov činných v prípravnom konaní pri odhaľovaní trestnej činnosti obžalovaného a ani vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nevznikli žiadne pochybnosti o skutkovom stave tak, ako je tento uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Pokiaľ sa týka námietky obhajoby ohľadne stanovenia hodnoty nájdenej látky s obsahom metamfetamínu, podľa ktorej došlo pri tomto výpočte k pochybeniu, k nadhodnoteniu a tým aj k nesprávnej právnej kvalifikácii konania obžalovaného v zmysle ustanovenia § 172 ods. 2 písm. e) Tr. zák., teda, že skutku sa dopustil vo väčšom rozsahu, s týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožnil.

Na jednej strane je síce faktom, že množstvo 46,054 g kryštalickej látky s obsahom metamfetamínu ako celku, bolo znalkyňou RNDr. Mgr. V. K. ohodnotenú na sumu 2.302,70 až 3.684,30 €. Podľa názoru odvolacieho súdu, ak by takéto množstvo látky bolo u obžalovaného nájdené v celku, t.j. napríklad v nejakom igelitovom vrecku a podobne, bolo by možné v teoretickej rovine uvažovať v zmysle návrhu obhajoby, teda, vychádzať z hodnoty množstva látky ako celku.

Ako však vyplynulo zo spisového materiálu, u obžalovaného bolo nájdených celkom 15 dielčích dávok kryštalickej látky obsahujúcej metamfetamín a množstvo ďalších komponentov pripravených na rozdávkovanie tejto látky na obvykle jednorazové dávky, ako napríklad nastrihané papieriky rozmerov 6 x 6 cm, 23 kusov prázdnych skladačiek, plastové trubičky, čierna izolačná páska na zalepenie skladačiek a podobne. S týmto nálezom korešponduje aj jeho výpoveď, v ktorej doznal, že metamfetamín predával a distribuoval ďalším osobám. V trestnom čine nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov, alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 Tr. zák. ide o ohrozovací delikt a podstatou pre hodnotenie jeho závažnosti z hľadiska kvalifikovanej skutkovej podstaty je dôležité, koľko obvyklých jednorazových dávok páchatel' môže z takýchto látok pripraviť, a teda koľko konzumentov drogy, ale aj zatiaľ ešte drogovo nezávislých záujemcov môže uspokojiť a práve na základe množstva a hodnoty obvyklých jednorazových dávok, v tom ktorom regióne, je potrebné ustáliť, či sa páchatel' dopustil takéhoto konania vo väčšom rozsahu, v značnom rozsahu, alebo vo veľkom rozsahu. Keďže v predmetnej trestnej veci, vzhľadom na horeuvedené, nemal odvolací súd žiadne pochybnosti o tom, že obžalovaný K. M. predmetný metamfetamín distribuoval „na drobnú“, resp. mal ho pripravený na takúto distribúciu, správne potom orgány prípravného konania, ale aj súd prvého stupňa dospeli k záveru, že skutku sa dopustil vo väčšom rozsahu, keď hodnota 830 obvykle jednorazových dávok bola stanovená v regióne T. kraja na minimálne 5.810 €. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd námietky obžalovaného ohľadne hodnoty metamfetamínu nepovažoval za relevantné a odvolanie obžalovaného, pokiaľ sa týka uznania viny, resp. právnej kvalifikácie jeho konania, nepovažoval za dôvodné...»

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že krajský súd svoje závery týkajúce sa skutkového zistenia o určení hodnoty drogy ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil a z jeho rozhodnutia vyplýva, že do jeho odôvodnenia uviedol logický postup, na základe akých skutočností a akých úvah pri ich hodnotení dospel k svojim záverom týkajúcim sa spôsobu a rozsahu zistenia skutkového stavu, takže tieto závery nemožno kvalifikovať ako neodôvodnené, arbitrárne alebo svojvoľné, t. j. bez opory vo vykonanom dokazovaní.

Sťažovateľ, ako to už bolo uvedené, namieta nesprávnosť spôsobu určenia hodnoty, resp. ocenenia u neho zaistenej drogy, pokiaľ táto nebola určená ako veľkoobchodná cena celkového u neho zaisteného množstva. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že vykonaným dokazovaním (výpoveďou sťažovateľa a tiež na základe toho, že okrem drogy boli u neho zaistené aj prostriedky a pomôcky slúžiace na výrobu konzumných dávok, pozn.) bolo preukázané, že sťažovateľ nebol „veľkoobchodným“ dodávateľom drogy, ale túto distribuoval „na drobno“ koncovým konzumentom, nemožno krajskému súdu nič vytknúť, ak úplne logicky pri určení hodnoty drogy ako kritéria na ustálenie rozsahu činu nevychádzal z jeho veľkoobchodnej ceny. Inými slovami, keďže sa preukázalo, že sťažovateľ sám predával zaistenú drogu konečným spotrebiteľom, podľa ústavného súdu bol logickým a odôvodneným spôsobom na určenie ceny u sťažovateľa zaistenej drogy použitý všeobecne objektivizovaný spôsob určenia jej ceny, a to jej rozdelením na obvyklé jednorazové dávky v závislosti od jej výdatnosti s priradením jej odhadom (keďže ide o čierny trh, pričom „odhadom“ sa rozumie nie svojvoľne pre daný prípad, ale rovnako vo všetkých obdobných prípadoch, avšak „odhadom“ vzhľadom na praktiky čierneho trhu, pozn.) určenej minimálnej ceny na čiernom trhu. Aj keď sťažovateľ namieta, že on sám nikdy nemal vedomosť o tom, aký počet obvykle jednorazových dávok by sa z u neho zaisteného množstva drogy dalo vyrobiť, ako ani o tom, aká by bola cena takejto obvykle jednorazovej dávky, ústavný súd podotýka, že práve vzhľadom na potrebu zachovania objektívneho prístupu ku všetkým obdobným prípadom neurčitého množstva (v ktorých by rôzni páchatelia týchto trestných činov vzhľadom na rôzne premenné okolnosti, napr. skúsenosť a pod., mohli z rovnakého množstva drogy určitej im neznámej výdatnosti vyrobiť rôzne množstvá obvyklých jednorazových dávok, pozn.) bol vytvorený takýto jednotný objektivizovaný systém, resp. postup pri určovaní množstva obvyklých jednorazových dávok, ktoré by sa dali vyrobiť z konkrétneho množstva drogy určitej výdatnosti, ktoré by tak boli v rovnakých prípadoch neurčitého množstva rovnaké, t. j. objektivizované, a teda v konečnom dôsledku porovnateľné.

Vzhľadom na uvedené je podľa názoru ústavného súdu z dôvodu zachovania identického a transparentného prístupu ku všetkým páchatelom tohto skutku (§ 172 Trestného zákona) v neurčitom množstve obdobných prípadov logické pre účely dokazovania a objektivizovania jeho výsledkov vychádzať z výdatnosti zaistenej drogy, na

základe čoho sa potom, samozrejme vzhľadom na druh zaistenej drogy, určí obvyklé množstvo vo forme, v ktorej je tá-ktorá určitá droga distribuovaná konečným spotrebiteľom na čiernom trhu (napr. skladačky, injekčná forma a pod.), a napokon sa určí aj cena, za ktorú sa predmetná droga v danej forme a v určitej oblasti najčastejšie (v priemere, resp. „odhadom“, pozn.) predáva na čiernom trhu. Ústavný súd súčasne podotýka, že keďže v danom prípade ide o tovar (drogy), ktorý je obchodovateľný iba na čiernom trhu, je pochopiteľné, že pri určovaní formy predávanej drogy a s tým súvisiacim aj jej obvyklým množstvom a cenou súdy nepostupujú svojvoľne, ale v záujme jednotného prístupu ku všetkým páchatelom daného skutku v neurčitom množstve prípadov (z hľadiska charakteru skutku, miesta spáchania a pod., pozn.) vychádzajú z objektivizovaných údajov získaných z praxe špecializovaných policajných jednotiek.

Pokiaľ sťažovateľ aj vo svojej sťažnosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline, ktorý mal vzniknúť z konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 3 To 22/2010, podľa jeho tvrdenia v obdobnej právnej veci, avšak bez uvedenia konkrétnych súvislostí (napr. čo sa týka druhu zaistenej drogy, spôsobu, miesta a rozsahu spáchania skutku a pod.), ústavný súd uvádza, že tento rozsudok nie je, resp. nebol pre preskúmaný prípad právne záväzný, a zároveň poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré sa podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám) (I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Vzhľadom na tú skutočnosť, že sťažovateľ odôvodňoval porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ústavy, resp. v čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení so základnými právami a právami hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva zaručené v čl. 17 ods. 2 a čl. 49 ústavy, ako aj práva zaručené v čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 3 písm. d) a čl. 7 ods. 1 dohovoru, tými istými námietkami, ústavný súd s poukazom na svoju judikatúru [podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplývalo z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07)] z uvedených dôvodov sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pokiaľ sa sťažovateľ domnieva, že vzhľadom na vykonané dokazovanie bol jeho skutok nesprávne právne kvalifikovaný, ústavný súd podotýka, že ochrany svojich práv sa sťažovateľ v tomto smere mal možnosť domáhať využitím mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Sťažovateľ dovolanie podľa uvedeného ustanovenia Trestného poriadku síce aj účinne využil, avšak keďže sťažnosťou podanou ústavnému súdu nenapáda aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 30/2011 z 31. augusta 2011, ktorým bolo jeho dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 23 To/145/2010-247 z 27. januára 2011 odmietnuté, ústavný súd sa vzhľadom na princíp subsidiarity preskúmaním ústavnosti rozhodnutia najvyššieho súdu nezaoberal.

Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy („ak... nerozhoduje iný súd“), môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Keďže o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd, pokiaľ ide o prípadné nesprávne právne posúdenie zistených skutkov, bol oprávnený konať alebo rozhodovať iný

všeobecný súd (v danom prípade najvyšší súd), ústavný súd jeho sťažnosť proti napádanému uzneseniu krajského súdu v tejto časti už po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodovanie o zrušení sťažnosťou napadnutých rozhodnutí je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júla 2012